

Vzpomínka příslušníka 4. roty hloubkového průzkumu Jaroslava Foršta na nešťastnou událost při seskocích v Chrudimi v r. 1967.

Okamžiky tragedie Jardy Šulce.

Bylo organizováno soustředění Rot hloubkového průzkumu (RHPz) v Chrudimi, v rámci tehdejšího Středního vojenského okruhu, který sídlil v Táboře a bylo řízeno starším důstojníkem – výsadkářem, tehdy mjr. Aloisem Valentou. 4.RHPz od 4. průzkumného praporu se dala dohromady početně počátkem dubna 1967, v Chrudimi probíhal soustředěný výsadkový výcvik nejen v pozemní přípravě, ale i v balení padáků, tehdy PD-47. Zde bylo využíváno výcvikové zařízení a balíren v hangáru tehdejšího výsadkového střediska. Ubytování bylo na letišti pod stany, vařilo se v polních kuchyních a okolí letiště bylo využíváno pro taktickou přípravu, střelby na střelnici u Kuchanovických rybníků a večer se chodilo tajně na pivo do hospody na Vrcha nebo na Kometu.

Přišel den H, kdy proběhly první seskoky z letounu AN -2 a přišlo 27.dubna 67, kdy jsme po pozemní přípravě k seskoku z letounu IL-14 odjeli na letiště do Pardubic, kde byl letoun připraven pro výsadky. Ten den, kdy má svátek Jaroslav, jsme byli u roty dva Jaroslavové a protože byl celý den fořr, nikdo si na nás nevzpomněl. Odjeli jsme do Pardubic na letiště, kde proběhlo ustrojení do padáků a výzbroje a čekali jsme, jak bylo zvykem, ustrojení, až na nás přijde řada. Bylo asi půl páté odpoledne, když jsme nasedli do mašiny a já byl poslední v druhém výsadku, seděl jsem vedle Jardy Šulce a tak mu povídám : Jardo jdeme na svůj svátek skákat, tak to oslavíme seskokem. A on mi odpověděl: „člověče, já bych nejraději nešel“.

Letoun odstartoval, přeletěli jsme nad letiště Chrudim, první výsadek opustil letoun, okruh, vztyk, připravit k seskoku a v před. Opouštěl jsem letoun poslední z výšky šest set metrů na průběžku, po otevření padáku a zorientování se, vidím jak se jeden z nás řítí dolů k zemi, padák neotevřen, byla vidět pouze červená barva vaku vrchlíků, jak jej měl zamotán na nohu. Víím, že jsem neskonale řval, aby otvíral, ale on nic. Ztvrdlý, v zádové poloze, těžištěm mu byl zásobník GK-30, jenž byl poctivě zabalen se 4 cihlami jako zátěž, si to řítí dolů můj jmenovec Jarda Šulc. Bylo to hrozné. Dopadl na plochu letiště v ležící poloze na záda, dvakrát ještě poskočil a bylo po všem. Prostě hrůza. Dopadl jsem blízko něho, než jsem se odstrojil z padáku dobíhali další, kteří byli poblíž a řvali na mne: Jarda Foršt se zabil. A já na ně řval zpátky: volové já jsem tady. Byla to záměna nás dvou, protože jsem byl uváděn v manifestu na pátém místě, ale při psaní manifestu na tento seskok se naše pozice vyměnily a já byl na šestém místě, místo Šulce. Tak došlo k omylu, všichni mysleli, že jsem to byl já. Jardovi nebylo pomoci, on při výskoku ze čtrnácky (IL-14T) udělal kotrmelec a nakopl si výtažný padáček padáku PD-47 na pravou nohu a z padáku, který zůstal ve vaku /čecholu / se mu utvořil pytel, který jej stabilizoval do zádové polohy a Jarda, jenž tzv. ztvrdnul, šel až na zem.

Samozřejmě bylo po seskocích, vyšetřování příčiny, probíhala náhradní zaměstnání, kurzy baličů a výsadkových průvodců, kde jsem byl rovněž zařazen a po pohřbu, který proběhl v místě rodiště Jardy Šulce u Ústí nad Orlicí, byl zorganizován propagační seskok dobrovolníků z IL-14. Celé soustředění nastoupilo /sedělo/ na letišti Chrudim a 30 dobrovolníků odjelo do Pardubic, aby provedli ukázkový seskok, že je to bezpečné. Byl jsem mezi těmito dobrovolníky a vedl nás tehdejší NVS z Vimperku mjr. Machek, který šel první z IL-14. Ovšem neodešel, ani nevyskočil, protože v okamžiku náletu na chrudimské letiště a přípravě k seskoku se pod čtrnáckou prohnal Mig-21, který to „přežehlil“ v plné parádě napříč pod ní a bylo po seskocích a ukázce, na letišti v ten moment prý nebyla ani noha a naši velitelé měli plné ruce práce nás přesvědčit k dalším seskokům. Nešel nikdo a tak bylo soustředění zrušeno a znovu bylo organizováno po pár měsících.

Přímý účastník a svědek

Jaroslav Foršt